

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทำวิจัยเรื่อง “การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและสามารถสรุปประเด็นสำคัญ ซึ่งจะแยกเสนอไว้ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2530
2. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการศึกษานอกโรงเรียนมีหน่วยงานที่จัดทั้งหน่วยงานของรัฐบาลและหน่วยงานเอกชนสำหรับกรมการศึกษานอกโรงเรียน ก็เป็นหน่วยงานของรัฐบาลมีหน้าที่ให้การศึกษานอกโรงเรียนทุกประเภท แก่บุคคลที่อยู่นอกโรงเรียน งานที่กรมการศึกษานอกโรงเรียนปฏิบัติอยู่ขณะนี้ แบ่งเป็น 3 ประเภท คือการให้การศึกษายาสามัญ การให้การศึกษายาอาชีพ และการให้ความรู้ด้านข่าวสาร ข้อมูลเพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ (กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2530)

การให้ความรู้พื้นฐานยาสามัญศึกษา ซึ่งในปีการศึกษา 2530 ได้มีการปรับปรุง หลักสูตรนี้ใหม่ นักศึกษาตามหลักสูตรนี้ สามารถลงทะเบียนเรียนได้ 3 วิธีคือ วิธีเรียนในชั้นเรียนวิธีเรียนทางไกล และวิธีเรียนด้วยตนเอง และเปิดโอกาสให้มีการเทียบโอนผล การเรียนวิชาสามัญ ระหว่างการศึกษา ในระบบโรงเรียนและการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้ด้วย นอกจากนี้ยังเปิดให้มีการเทียบโอนวิชาอาชีพที่ผู้เรียนเรียนมาจากสถานศึกษาอื่นหรือสถานประกอบการที่กระทรวงศึกษาธิการรับรอง ตลอดจนอาชีพที่ผู้เรียนประกอบกิจการอยู่มาเทียบโอนผลการเรียนในหลักสูตรที่ประกาศใช้ใหม่นี้ (หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน, 2530)

จากการปรับหลักสูตรดังกล่าว ทำให้ประชาชนที่อยู่นอกโรงเรียนได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้ได้เต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล วิธีเรียนในชั้นเรียน วิธีเรียนทางไกล และวิธีเรียนด้วยตนเอง เป็นวิธีเรียนที่เหมาะสมแก่ผู้สนใจสามารถเลือกเรียนได้ตามความต้องการ ความถนัดของแต่ละบุคคล

1. หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2530

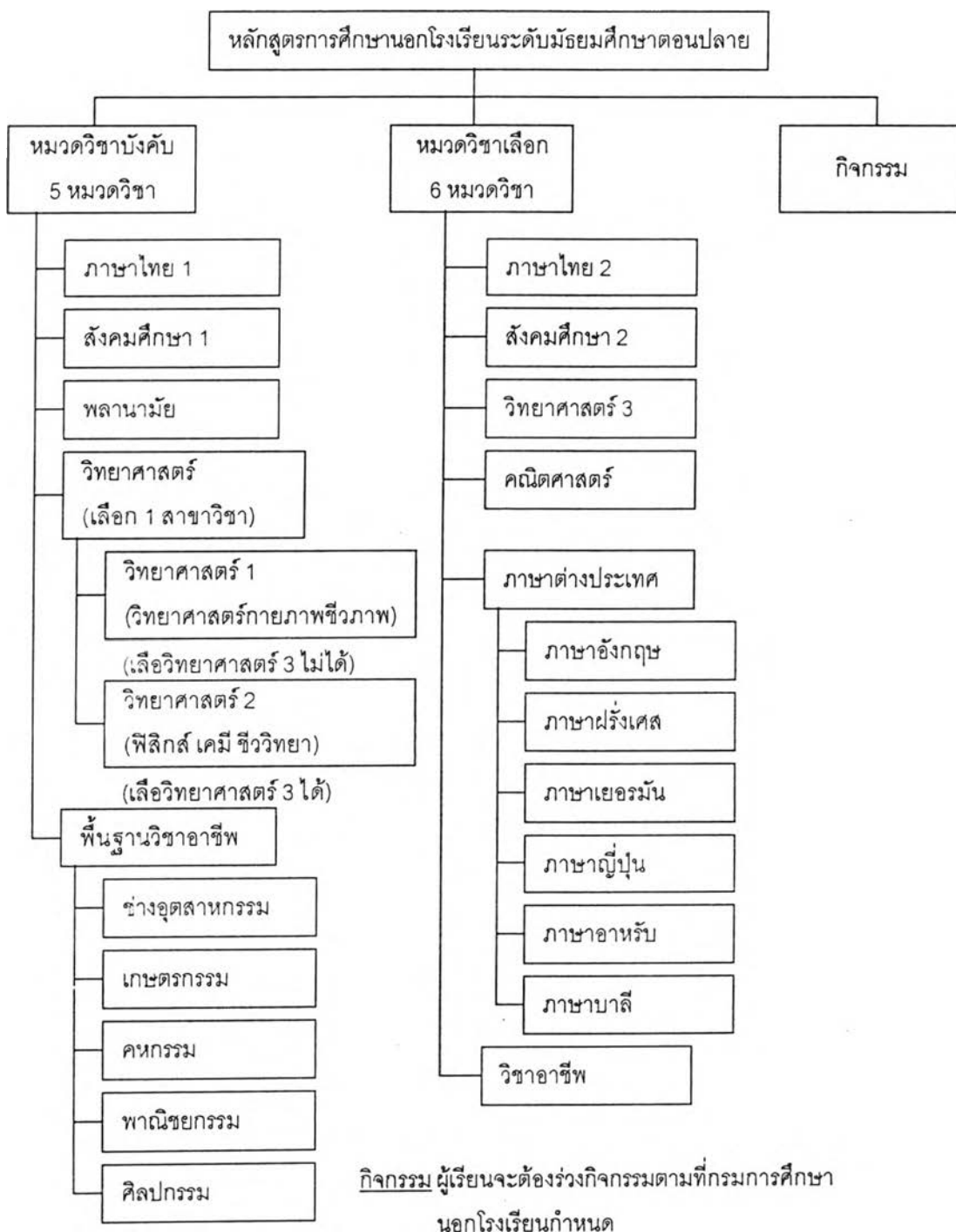
หลักการ

1. เป็นหลักสูตรหลังหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งให้การศึกษาทัวไปและพื้นฐานวิชาอาชีพอย่างกว้าง ๆ มาแล้ว สำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย เน้นการเลือกกลุ่มวิชาตามความถนัด ความสามารถและความสนใจ เพื่อผู้เรียนจะยึดเป็นอาชีพต่อไป
2. เป็นหลักสูตรที่มุ่งฝึกผู้เรียนให้มีประสบการณ์เพื่อให้เกิดความรู้ ความชำนาญที่สามารถจะนำไปใช้ปฏิบัติ และประกอบอาชีพได้จริง หรือเพื่อหาความรู้เพิ่มเติม หรือเป็นพื้นฐาน สำหรับศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น
3. เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนใฝ่ใจแสวงหา ความรู้ ความจริง เพื่อให้เกิดความงอกงามทางสติปัญญา ความสำนึกและความซาบซึ้งในคุณค่าของธรรมชาติ ศิลป วัฒนธรรม และงานสร้างสรรค์ของมนุษย์
4. เป็นหลักสูตรที่มุ่งปลูกฝังคุณธรรมและความกล้าทางจริยธรรม ทั้งนี้ให้เน้นการประพฤติปฏิบัติเป็นสำคัญ
5. เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการผสมผสานความรู้กับการปฏิบัติให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจสังคม และการปกครอง ตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ เป็นประมุข
6. เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการเลือกเฟ้นวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่เหมาะสมไปใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ
7. เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนให้ผู้เรียนร่วมมือกันใช้ความรู้ ความสามารถเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการพัฒนาสังคม
8. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้และทักษะจากแหล่งวิทยาการสถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ

จุดหมาย

1. เพื่อให้รู้จักดำรงชีวิตบนพื้นฐานแห่งคุณธรรม ไม่เบียดเบียนผู้อื่น มีความซื่อสัตย์ สุจริต และยุติธรรม มีระเบียบวินัยมีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว ท้องถิ่นและประเทศชาติ
2. เพื่อให้รู้จักวิธีการเรียนรู้ คิดเป็น ทำเป็น รู้จักแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีนิสัยใฝ่หาความรู้และทักษะอยู่เสมอ รักการทำงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะ มีความขยันหมั่นเพียร อดทนและรู้จักประหยัด
3. เพื่อให้มีความรู้ ทักษะในวิชาอาชีพเพียงพอแก่การดำเนินชีวิต มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพรู้ช่องทางในการประกอบสัมมาชีพ ที่เหมาะสมกับตน เพื่อสร้างสรรค์ความเจริญต่อท้องถิ่นและประเทศชาติ
4. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าในวิทยาการ ศิลป วัฒนธรรม ธรรมชาติ รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
5. เพื่อให้รู้จักเคารพสิทธิ เสรีภาพของผู้อื่น รู้จักหน้าที่ของตนเอง และผู้อื่น รู้จักใช้สิทธิเสรีภาพของตนในทางสร้างสรรค์บนรากฐานแห่งกฎหมาย จริยธรรมและศาสนา
6. เพื่อให้มีความสำนึกในการเป็นคนไทย ร่วมกัน เสียสละเพื่อส่วนรวม มีความรักชาติ รักประชาธิปไตย รู้จักใช้สติและปัญญาในการดำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
7. เพื่อให้เข้าใจพื้นฐานและปัญหาการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศและของโลกปัจจุบัน มีความสำนึกในการเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติ รู้จักแก้ปัญหา และข้อขัดแย้งด้วยวิธีการแห่งปัญญาและสันติวิธี

โครงสร้างหลักสูตร (การศึกษานอกโรงเรียน, 2530)

หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

หมวดวิชาภาษาอังกฤษจัดเป็นวิชาเลือกประกอบด้วย 6 รายวิชาคือ

รายวิชา อ.411	ภาษาอังกฤษ 1
รายวิชา อ.412	ภาษาอังกฤษ 2
รายวิชา อ.513	ภาษาอังกฤษ 3
รายวิชา อ.514	ภาษาอังกฤษ 4
รายวิชา อ.615	ภาษาอังกฤษ 5
รายวิชา อ.616	ภาษาอังกฤษ 6

รายวิชาทั้ง 6 ประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน

ทุกหมวดวิชาในหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2530 มีความสำคัญสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ทั้งสิ้น เนื่องจาก หลักสูตรนี้ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ให้เป็นคนรู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหาโดยการคำนึงถึงตนเอง สังคม สิ่งแวดล้อมและวิชาการ ในบรรดาวิชาที่กำหนด ไว้ในหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งซึ่งทางกรมการศึกษานอกโรงเรียนได้เห็นความสำคัญและประโยชน์ของวิชานี้ ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ที่คนทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อความหมายกัน ผู้ที่มีความรู้สูงมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดี จะมีโอกาสก้าวหน้าในงานอาชีพและสามารถศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้มากกว่า และดีกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า จากเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เราที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก ดังนั้น คนไทยจึงควรได้รับการส่งเสริมให้ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในการดำรงชีพประจำวันและการประกอบอาชีพ

จุดประสงค์ของหมวดวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายการศึกษานอกโรงเรียน

1. ให้มีพัฒนาการในด้านความรู้ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียนให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวันในงานอาชีพ และการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน
3. ให้มีพัฒนาการในการอ่าน และการฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ และเพื่อพัฒนาความรู้สึกรักคิด
4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันจะนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

คำอธิบายหมวดวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายการศึกษานอกโรงเรียน
การฟัง

คำอธิบาย

ฟังการสนทนาและข้อความสั้น ๆ สนทนาได้ตอบเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ตอบถามและพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้

ฟังการสนทนาและข้อความที่ยาวขึ้น เพื่อเก็บใจความสำคัญ

ฟังข้อความการสนทนาและบทละครสั้น ๆ

การพูด

คำอธิบาย

พูดเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังจากภาพข้อความและหนังสือที่อ่าน โดยใช้ศัพท์สำนวนและไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วได้ถูกต้อง

ถาม-ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ข้อความ หรือหนังสือที่อ่าน

ฝึกเล่าเรื่องง่าย ๆ โดยใช้ศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ ที่เหมาะสมกับระดับชั้น

เล่าประสบการณ์ส่วนตัวหรือเรื่องที่อ่าน โดยใช้ศัพท์สำนวนและไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับระดับชั้น

การอ่าน

คำอธิบาย

ฝึกอ่านออกเสียง อ่านข้อความ และหนังสือที่กำหนดให้รวมทั้งหนังสือประเภทอื่น ๆ เพื่อจับใจความสำคัญและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและการฝึกใช้พจนานุกรมที่เหมาะสมกับระดับชั้น

อ่านข้อความ บทร้อยกรอง หนังสือที่กำหนดให้และหนังสือประกอบอื่น ๆ รวมทั้งหนังสือพิมพ์ ประกาศโฆษณา

การเขียน

คำอธิบาย

เขียนประโยค เขียนตามคำบอก เขียนข้อความสั้น ๆ ตามแนวที่กำหนด เขียนจดหมาย ส่วนตัว โดยใช้ภาษาและเครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง

เขียนประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อนขึ้น

เขียนตามคำบอก เขียนข้อความและเรียงความตามแนวที่กำหนดเขียนจดหมายเพื่อกิจธุระกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ

จากจุดประสงค์ของหลักสูตรและคำอธิบายรายวิชาดังกล่าวข้างต้นนี้ ทำให้การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน เป็นแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยเน้นให้ผู้เรียนต้องฝึกทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ไปพร้อมๆ กัน

ทักษะการเขียนภาษาทั้ง 4 ด้าน มีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง โดยเริ่มจากทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เลียนแบบการออกเสียงคำทั่ว ๆ ไป เรียนรู้การเปลี่ยนแปลงและคุณภาพของเสียงอันจะนำไปสู่การมีทักษะในการพูด ส่วนทักษะการพูดก็เป็นปัจจัยเพื่อการพัฒนาความพร้อมในการอ่าน และความก้าวหน้าในการอ่าน ซึ่งถ้ากระบวนการพูดดีผู้เรียนก็จะอ่านได้ดีด้วย และในขณะเดียวกันทักษะการอ่าน ก็ส่งผลอย่างมากต่อทักษะการเขียน เพราะทักษะการอ่านช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำ สำนวนและโครงสร้างประโยคต่าง ๆ (พัฒน์ น้อยแสงศรี, 2519) ดังนั้น เมื่อพิจารณาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน อันได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนแล้วทักษะการเขียนจะเป็นทักษะสุดท้ายที่ผู้เรียนจะได้รับการฝึก ดังที่ฟินอคเซียโร

(Finocchiaro, 1974) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการเขียนนับเป็นทักษะที่ 4 และเป็นทักษะสุดท้ายที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปตามขั้นตอน ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนที่จะมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ดีนั้น จะต้องมีพื้นฐานด้านการฟัง การพูดและการอ่านมาก่อน

ภาษาอังกฤษ เป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งที่ตั้งอยู่ในหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน สายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ก็ยังประสบปัญหา ในการใช้ภาษาอยู่ โดยเฉพาะด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นักศึกษายังมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ อยู่มาก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนควรจะทำการศึกษาและวิเคราะห์หาข้อบกพร่อง ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อหาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้น นั้น ๆ อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนของครูที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น ซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำหรับการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไป

2. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะการเขียนคือ วิธีการสื่อความหมายจากภาษาพูดออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรที่สมาชิกในสังคมใช้เพื่อถ่ายทอดความคิดและถ้อยคำลงบนแผ่นกระดาษ (Kadler, 1970) ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ทักษะการเขียนจึงเป็นรูปแบบของการใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมาย ดังที่ ลาโด (Lado, 1977) ได้กล่าวว่า การเขียนโดยไม่ทราบความหมายไม่นับว่าเป็น การเขียนเป็นเพียงการจารึกตัวอักษรลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น

ทักษะการเขียนจะเริ่มต้นจากการเขียนตัวอักษรของแต่ละภาษา การเรียบเรียงคำเป็นวลี เป็นประโยค ได้ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา รู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน ใช้สำนวนและสามารถแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียนที่สื่อความหมายซึ่งกันและกันได้ ซึ่งการที่ผู้เรียนจะเขียนได้ดีนั้นจะต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ ที่จะออกมาในรูปประโยค เพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความของภาษานั้น ๆ (ศิริ แสงธนู, 2516) นอกจากนี้ ทักษะการเขียนจะต้องมีความชัดเจน กล่าวคือ จะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของภาษา (White, 1980)

เนื่องจากทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นการรวบรวม เรียบเรียงความคิดออกมาเป็น ลายลักษณ์อักษรที่ถูกต้องตรงตามระเบียบวิธี การเขียนของภาษา ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จึงเป็นทักษะที่ซับซ้อนด้วยองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลบรรลุตามจุดประสงค์ ของการเขียนดังที่ ฮีตัน (Heaton, 1975) ได้แบ่งองค์ประกอบที่จำเป็นในการเขียนไว้ 4 ประการคือ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) คือความสามารถในการเขียน ประโยค ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. ทักษะทางลีลาภาษา (Stylistical Skills) คือความสามารถในการเขียนประโยค หลาย ๆ แบบได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ
3. ทักษะกลไก (Mechanical Skills) คือความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาได้อย่างถูกต้องตามแบบแผน
4. ทักษะทางการเลือกข้อความที่เหมาะสม (Judement Skills) คือความสามารถ ในการเขียนข้อความที่เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการเขียนอีกว่า การเขียน ที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบหลายประการคือ ความสามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้องและชัดเจนการ ประสมตัวอักษรเป็นถ้อยคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง การรู้จักเรียบเรียงภาษาเป็น วลี ประโยค ได้ถูกต้องตามความนิยมของภาษา การมีความนึกคิดที่จะเขียนออกมาได้ การรู้จัก เรียบเรียงและลำดับความคิดได้อย่างสมเหตุสมผล และการรู้จักใช้ถ้อยคำสำนวนที่เด่นชัด (บุญเหลือ กฤษกร, 2507) ความรู้ในเรื่องดังกล่าวนี้ นับเป็นพื้นฐานที่สำคัญของทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษ

โดยสรุปแล้ว ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ คือ การถ่ายทอดความคิด ความรู้ที่มีอยู่ ออกมาเป็นตัวอักษร สิ่งที่จะเขียนต้องมีความหมาย จึงจะสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ และ การที่ผู้เขียนจะสื่อความหมายได้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพนั้น ต้องมีความพร้อมในเรื่ององค์ ประกอบ ของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย กลไกในการเขียนอันได้แก่ ความรู้ใน เรื่อง ตัวอักษรและเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา การเรียบเรียงประโยคได้ถูกต้อง การสื่อความหมาย และการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนที่เหมาะสม กับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ที่จะเขียน ที่สำคัญคือเนื้อหาที่เขียนจะต้องตรงตามวัตถุประสงค์ และ

ความเหมาะสมของผู้อ่าน ซึ่งเมื่อผู้เขียนมีความพร้อมในองค์ประกอบเหล่านี้ ย่อมทำให้งานเขียนออกมามีประสิทธิภาพดี และสื่อความหมาย ได้ถูกต้องตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

2.1 ขั้นตอนการเขียนภาษาอังกฤษ

การที่ผู้เรียนจะสามารถมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ผู้เรียนจะต้องผ่านการฝึกฝนไปตามลำดับขั้นตอนของการฝึกทักษะการเขียน ซึ่งมีนักศึกษาได้แบ่งขั้นตอนการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

ลาโด (Lado, 1964), มอริส (Morris, 1966) และรีเวอร์ส (Riverse, 1968) ได้แบ่งขั้นตอนของการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสรุปได้ดังนี้

1. การเตรียมตัวก่อนการเขียน (Prewriting) เป็นการแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักและเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนคำพูด ๆ ซึ่งให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและการประสมตัวอักษรกับระบบเสียง สีลาการเขียน และความแตกต่างของตัวอักษรแต่ละตัว
2. ขั้นลอกแบบ (Copying) เป็นการให้ผู้เรียนฝึกเขียนตามแบบที่กำหนดให้ ซึ่งเป็นข้อความต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนผ่านมาแล้ว
3. ขั้นเลียนแบบ (Reproduction) เป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องเขียนจากสิ่งที่จำได้ ฝึกเขียนตามคำบอก ตอบคำถามสิ่งที่เรียนมาแล้ว
4. ขั้นเขียนประโยคที่ซับซ้อน (Recombination) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำความรู้เรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว มาใช้ในโครงสร้างใหม่ที่ซับซ้อนขึ้น
5. ขั้นการเขียนตามแนวชี้แนะ (Guided writing) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างที่จะเขียน แต่ยังอยู่ภายใต้การแนะนำของครู
6. ขั้นการเขียนเรียงความ (Composition) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างที่จะเขียนตามที่ตนต้องการได้

การแบ่งลำดับขั้นในการฝึกทักษะการเขียนดังกล่าว สอดคล้องกับขั้นตอนการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ วาเลตต์และดิสสิค (Valette and Disick, 1972) ดังต่อไปนี้

1. **ขั้นทักษะกลไก (mechanical skills)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเขียนเลียนแบบคำหรือประโยคได้อย่างถูกต้อง โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น
2. **ขั้นความรู้ (knowledge)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเขียนจากสิ่งที่เรียนมาแล้วได้เช่น การเขียนประโยคได้เหมาะสมกับรูปภาพ การเขียนตามคำบอก และการเขียนตอบคำถามจากสิ่งที่เรียนมาแล้ว เป็นต้น
3. **ขั้นถ่ายโอน (transfer)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ ที่ได้เรียนไปแล้วมาเขียนในสภาพการณ์ใหม่
4. **ขั้นสื่อสาร (communication)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถสื่อความคิดออกมาเป็นภาษา เขียนตามความต้องการของคนได้เน้นการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ ในเนื้อหา ความมากกว่าความถูกต้องตามไวยากรณ์
5. **ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism)** เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตน ได้อย่างคล่องแคล่ว รู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมตามเนื้อหาของเรื่อง ในขั้นนี้ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนจะใกล้เคียงหรือเทียบเท่ากับความสามารถของเจ้าของภาษา

กล่าวโดยสรุปแล้ว ลำดับขั้นของการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้น เริ่มจากทักษะการเขียนที่ง่ายไปหาทักษะการเขียนที่ยากขึ้น อันได้แก่ การให้รู้จักตัวอักษร และเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ โดยการคัดลอกประโยคหรือข้อความ การให้เขียนตามคำบอกหรือตอบคำถามจากสิ่งที่ได้เรียนแล้ว การนำความรู้ด้านคำศัพท์ และกฎไวยากรณ์มาใช้ในสถานการณ์ใหม่ การเขียนเพื่อสื่อความคิดที่อยู่ภายใต้คำแนะนำของครู ไปจนถึงระดับที่ยากที่สุดคือการเขียนเรียงความแบบอิสระ ซึ่งการเขียนในขั้นนี้ ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงหรือทัดเทียมกับเจ้าของภาษา

2.2 การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้น สามารถจัดกิจกรรม ได้หลายรูปแบบ ซึ่งโดยทั่วไป แล้วกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาควรแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. **กิจกรรมก่อนการเขียน (Pre-writing activities)** เป็นการปูพื้นความรู้ในเรื่องที่เขียน เพื่อฝึกเกี่ยวกับการใช้องค์ประกอบที่สำคัญของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ อันได้แก่การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้คำศัพท์

สำนวน ซึ่งครูจะต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดเขียนในสิ่งที่เรียนไปแล้วเพื่อความแม่นยำกิจกรรมในการฝึกเขียนได้แก่

- 1.1 การคัดลอกข้อความตามตัวอย่างที่กำหนดให้
- 1.2 การแทนคำในประโยคตัวอย่าง
- 1.3 การหาคำที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือตรงข้ามกับคำที่กำหนดให้ในประโยค
- 1.4 การเขียนคำจำกัดความของคำที่กำหนดให้
- 1.5 การเปลี่ยนรูปประโยค
- 1.6 การเชื่อมประโยค
- 1.7 การเขียนตามคำบอก (ปาริฉัตร สรญาณธนาวุธ, 2532)

2. กิจกรรมระหว่างเรียน (While-writing) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่เขียนเรื่อง ได้แก่ กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนเรียงความ และกิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน (สุโร พงษ์ทองเจริญ, 2526)

2.1 กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนเรียงความ กิจกรรมที่สามารถนำมาเสริมเพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนเรียงความนั้น มีอยู่ด้วยกันหลายรูปแบบ ดังได้เสนอกิจกรรมที่จะช่วยเสริมการเขียนเรียงความดังนี้

การเติมคำลงในช่องว่าง ซึ่งอาจจะมีตัวเลือกหรือไม่มีตัวเลือกก็ได้สามารถใช้ได้ดีกับการเริ่มต้นการเขียน เพื่อนักเรียนจะรู้สึกว่าง่ายและมีความมั่นใจในการเขียน เนื่องจากไม่ต้องเขียนประโยคเองทั้งหมด ครูสามารถนำเรียงความตัวอย่าง (Model composition) มาทำให้มีช่องว่าง ซึ่งอาจจะต้องการให้เติมคำ ๆ เดียว เช่น คำนาม คำกริยา หรือให้เติมเป็นวลี (phrase) อนุประโยค (Clauses) หรือประโยค ตามลำดับ โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับความสามารถและระดับชั้นของนักเรียน

การเขียนเรียงความเลียนแบบตัวอย่าง เป็นการให้นักเรียนเปลี่ยนเรื่องที่ครู นำมาให้อ่านเสียงใหม่ โดยใช้ถ้อยคำของนักเรียนเอง หรือให้ดัดแปลงเรื่องใหม่ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของนักเรียน

การเขียนเรื่องตามภาพ ครูจะใช้รูปภาพเป็นสถานการณ์ (Situation) เพื่อเป็นแนวความคิดในการเขียนเรียงความแก่นักเรียน ซึ่งการใช้ภาพนั้นจะต้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนดูแล้วสามารถเข้าใจได้ง่าย

การเขียนเรียงความจากคำถาม เป็นการเขียนที่ครูจะให้คำถามไว้เป็นแนวให้นักเรียนตอบคำถามเหล่านั้น แล้วจึงนำมาเรียบเรียงเป็นเรียงความ การฝึกอาจจะเริ่มด้วยการตอบคำถาม ปากเปล่าก่อนก็ได้

การเขียนเรียงความจากบทสนทนา การเขียนแบบนี้ อาจทำกิจกรรมได้หลาย ลักษณะ ได้แก่

- การเขียนข้อความตอบบทสนทนาให้ได้ใจความต่อเนื่อง
- การแปลงเรื่องเล่าเป็นบทสนทนา
- การแปลงบทสนทนาเป็นเรื่องเล่า

การเขียนเรียงความจากคำศัพท์หรือตัวละครที่กำหนดให้ การเขียนแบบนี้ครูจะกำหนดคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ตัวละคร หรือแนวความคิดในการดำเนินเรื่องให้นักเรียนเขียน โดยอาศัยแนวคิดที่ ครูให้มา

การจัดลำดับประโยคในแผ่นกระดาษให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ (Strip story) วิธีนี้เริ่มจากครูหาเรียงความสั้น ๆ มา 1 เรื่อง จากนั้นจึงเขียนประโยคลงในแถวกระดาษชิ้นละ 1 ประโยค ชุดหนึ่งจะมีจำนวนแถบกระดาษ เท่ากับจำนวนประโยคที่รวมกันแล้วเป็นเรื่องที่สมบูรณ์ ซึ่งครูจะเตรียมไว้ ให้ครบจำนวนกลุ่มของนักเรียน ครูแจกแถบกระดาษนี้ให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านประโยค แล้วช่วยกันคิดว่าควรเรียงประโยคออกมาเป็นเรื่องที่ต้องการ ได้อย่างไร แล้วจึงให้ตัวแทนกลุ่มออกมาเล่าเรื่องให้เพื่อนในชั้นฟัง ซึ่งครูก็จะสรุปเนื้อหา ในแต่ละเรื่อง ให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

2.2 กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน มีหลายอย่างเช่น

- การเขียนจดหมาย
- การเขียนบัตรเชิญและบัตรอวยพร
- การกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ
- การเขียนรายการหรือรายชื่อสิ่งต่าง ๆ

- การเขียนบันทึกประจำ
- การเขียนคู่มือการใช้เครื่องใช้ต่าง ๆ

ก่อนที่ครูจะให้ให้นักเรียน ทำกิจกรรมการเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เหล่านี้ นอกจากครูจะแนะนำเรื่อง คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการเขียนแล้ว ครูควรสอนแบบฟอร์มในการเขียนด้วย นักเรียนจะได้สามารถทำกิจกรรมได้อย่างถูกต้อง

3. กิจกรรมหลังการเขียน (Post-writing activities) เป็นกิจกรรมที่ครูจัดขึ้น โดยให้นักเรียนมีโอกาสใช้ทักษะการเขียนสัมพันธ์กับทักษะต่าง ๆ ได้เสนอกิจกรรมหลังการเขียนว่า นักเรียนควรนำเรื่องที่เขียนมาอ่าน ให้เพื่อนฟัง นำมาถามคำถามเขียนบทสนทนา หรือนำมาอภิปรายแสดงความคิดเห็น ตลอดจนวิจารณ์ข้อเขียนนั้น ๆ ในเชิงความถูกต้องในการสื่อความและการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม

นอกจากการจัดกิจกรรมหลังการเขียนในชั้นเรียนแล้ว ครูยังสามารถจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียน เพื่อเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนได้ด้วย ไบรท์ (Bright, 1970) ได้เสนอกิจกรรมนอกชั้นเรียน เพื่อเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. การจัดนิทรรศการ (Exhibition) หรือการจัดบอร์ดในชั้นเรียน (Displayboard) เป็นภาพประกอบคำบรรยายภาษาอังกฤษ
2. การทำจุลสาร วารสาร หรือหนังสือพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ
3. การประกวดเขียนเรียงความคำขวัญ หรือคำในโฆษณาที่เป็นภาษาอังกฤษ
4. การจัดการแสดงต่าง ๆ โดยเขียนบทเป็นภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตามการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จะมีประสิทธิภาพหรือไม่อยู่ที่ครูผู้สอนว่าจะพยายามสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนมากเพียงใด เพราะแรงจูงใจนี้เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการติดต่อสื่อสาร และเร้าใจให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถที่แท้จริงในการเขียน ในการสอน ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ครูควรจะหาวิธีการสอนเขียนแบบต่าง ๆ พร้อมทั้งจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ที่จะทำให้เกิดการสื่อสารอย่างแท้จริง อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเพลิดเพลินและรักการเขียนมากยิ่งขึ้น

2.3 การวัด และประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยาก และสลับซับซ้อน ผู้ที่จะสามารถเขียนได้ดีนั้น จะต้องมีความสามารถในองค์ประกอบหลายด้าน ซึ่ง ไดเดอร์ช (Diederich อ้างถึงใน Mc Colly, 1970) ได้กำหนดองค์ประกอบในการประเมินผลทักษะการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิด (Ideas) พิจารณาที่ความกระจ่าง ความต่อเนื่องและความสมเหตุสมผล
2. รูปแบบ (Form) พิจารณาที่การเรียบเรียงเนื้อหา และการเรียบเรียงความคิด
3. อรรถรส (Flavor) พิจารณาที่ลีลาการเขียน
4. กลไกการใช้ภาษา (Mechanics) พิจารณาที่การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำและกฎไวยากรณ์
5. การใช้คำ (Wording) พิจารณาที่การเลือกใช้คำและการเรียบเรียงคำ

สำหรับ วาเลต และดิสสิค (Valette and Disick, 1972) ได้เสนอแนะแนวคิดในการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามระดับพฤติกรรมทางภาษาดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทักษะกลไก คือ ให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเขียน โดยการลอกแบบ ซึ่งพฤติกรรมที่ต้องการประเมินนั้นมีดังนี้

- การคัดลอกข้อความภาษาอังกฤษ
- การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจากความจำ
- การเขียนประโยคเทียบแทน

ขั้นที่ 2 ขั้นความรู้ คือ ให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการระลึกได้ ซึ่งพฤติกรรมที่ต้องการประเมินนั้นมีดังนี้

- การเขียนประโยคที่คุ้นเคยตามคำบอก
- การเขียนกระบวนไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่เรียนมาได้ถูกต้อง
- การเขียนสะกดคำที่คุ้นเคยหรือกระบวนไวยากรณ์ตามคำบอก

- การเขียนเครื่องหมายวรรคตอนไปพร้อมกับการเขียนตามคำบอก
- การเขียนตอบคำถามที่คุ้นเคยให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นการถ่ายโอน คือ ให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในโครงสร้างหรือสถานการณ์ใหม่ได้ซึ่งพฤติกรรมที่ต้องการประเมินมีดังนี้

- การสามารถเลือกข้อความส่วนที่ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์จากโครงสร้างที่ให้
- การเขียนกระบวนใหม่ตามสิ่งที่กำหนดให้และเปลี่ยนแปลงไวยากรณ์
- การเขียนเรียงความแบบที่มีการแนะ

ขั้นที่ 4 ขั้นการสื่อสาร คือ ให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการแสดงความรู้สึกนึกคิด ของตนเองออกมา ให้ผู้อื่นเข้าใจ พฤติกรรมที่ต้องการประเมินคือ

- การเขียนเรียงความเพื่อถ่ายทอดความคิดที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน

ขั้นที่ 5 ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ คือ ให้ผู้เรียนสามารถสังเคราะห์ คือรวบรวมส่วนประกอบย่อย ๆ เข้าเป็นระบบใหญ่ได้พฤติกรรมที่ต้องการประเมินมีดังนี้

- การเขียนเรียงความโดยสามารถเลือกใช้ลีลาและภาษา ที่เหมาะสม

จากแนวคิดที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ ได้ ซึ่งการสร้างแบบสอบถามวัดและประเมินผลทักษะการเขียนนั้น สามารถทำได้ใน 2 ลักษณะตามแนวคิดของฟินอคเซียโรและโบโนโม (Finocchiaro and bonomo, 1973) ดังนี้คือ

1. แบบทดสอบชนิดให้ตอนสั้น (Short Answer Tests) เช่น แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) , เติมคำ (Completion) , การเปลี่ยนคำโดยใช้คำที่ให้มาแทน (Substitution) หรือการเปลี่ยนประโยคจากโครงสร้างหนึ่งไปยังอีกโครงสร้างหนึ่ง (Transformation) แบบทดสอบ เหล่านี้มีข้อดีคือ ตรวจให้คะแนน ได้ง่ายและรวดเร็ว และมีข้อจำกัดสำหรับแบบทดสอบประเภทนี้ คือต้องไม่ถามในขอบข่ายความรู้ที่กว้างเกินไป

2. แบบทดสอบแบบเรียงความ (Essay Tests) หรือแบบทดสอบอัตนัย เป็นแบบทดสอบที่ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการใช้โครงสร้างประโยคหลายรูปแบบ รู้คำศัพท์จำนวนมากและมีความสามารถที่จะแสดงความคิดออกมาอย่างมีเหตุผล แจ่มชัด และกระชับ ดังนั้น จึงไม่ควรใช้แบบทดสอบอัตนัยนี้ กับผู้เริ่มเรียนภาษาด้วยแบบทดสอบนี้จะเป็นประโยชน์เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับสูงขึ้นไปมากกว่า

โดยสรุปแล้ว ลักษณะของแบบทดสอบวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีควรเป็นการผสมผสานระหว่างแบบปรนัยและแบบอัตนัย เพื่อที่จะสามารถ วัดและประเมินผล ทักษะการเขียนภาษาของนักเรียนได้ครอบคลุมทุกองค์ประกอบ ทำให้ข้อทดสอบมีความเที่ยงตรงทั้งด้านโครงสร้างและเนื้อหา (Construct and Content Validity) โดยใช้แบบทดสอบปรนัย วัดในด้านคำศัพท์ หรือโครงสร้าง ส่วนแบบทดสอบอัตนัยใช้วัดด้านเนื้อหา ความคิดที่แสดงออกหรือความรู้ ที่ข้อเขียนนั้น ๆ

2.4 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่อง

ประเทศไทยได้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มาเป็นเวลานานหลายปี แต่กระนั้น ความรู้และความสามารถ ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ทั้งนี้ เนื่องจากปัญหาสำคัญหลายประการที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรปัญหาดังกล่าว ได้แก่

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู เช่น ขาดแคลนครูที่มีคุณวุฒิและความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน การขาดแคลนครูภาษาอังกฤษ ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เป็นปัญหาที่มีมาตั้งแต่การใช้นักสูตร ประถมศึกษาพุทธศักราช 2503 มาจนกระทั่งถึงปัจจุบันปัญหานี้ ก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)
2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน เช่น นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถึงแม้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า จะเสริมสร้างให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แต่กระนั้นปัญหานี้ยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากสภาพแวดล้อมของนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการติดต่อสื่อสาร นักเรียนจึงขาดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะนักเรียนประถมศึกษาในชนบทส่วนใหญ่ จะมองไม่เห็นความจำเป็นของการเรียนภาษาอังกฤษเลย (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)
3. ปัญหาในด้านผู้บริหาร เช่น ผู้บริหารบางคนยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ตลอดจนการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาจึงไม่สามารถให้การนิเทศภายในได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้บริหารบางคนก็ไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงไม่กระตุ้นให้ครูมีความตื่นตัว ในการจัดเตรียมการเรียนการสอน (หน่วยศึกษานิเทศก์สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2528 อ้างถึงใน สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)

4. ปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์การเรียนการสอน ถึงแม้ว่าหน่วยงานเจ้าสังกัด โรงเรียนจะตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้ มานานแล้ว แต่ปัญหานี้ก็ยังคงเกิดขึ้นตลอดมาโรงเรียนส่วนใหญ่ทั้งในระบบและนอกระบบยังขาดสื่อการเรียนการสอน เช่น แถบบันทึกเสียง บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกหัด และอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก (กรมวิชาการ กระทรวง, 2528)อ้างถึงใน สุโร พงษ์ทองเจริญ, 2530)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ส่งผลให้ผู้เรียนไม่มีความสามารถในทักษะทั้ง 4 ด้าน อันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะขั้นสุดท้าย ที่มีความสำคัญมากทักษะหนึ่งเพราะ เป็นทักษะที่ใช้ติดต่อสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิดและความรู้สึกให้ผู้อื่นทราบทางตัวอักษร ดังนั้นทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องอาศัยความรู้ ความสามารถหลายด้าน เช่น ความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนการสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องมีความรู้ในเรื่องการเรียบเรียงคำในประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสื่อความหมายได้ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนและนักศึกษา ไทยทั้งในระบบและนอกระบบ จึงมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัยของนักวิจัยหลายท่านได้ยืนยันว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีความสามารถด้านทักษะการเขียนเท่าที่ควร ระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจและยังมีข้อบกพร่องในการเขียนอยู่มาก ดังผลการวิจัยของปรียา อธิระวงศ์และคณะ (2525) ที่พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับต่ำ และมีข้อบกพร่องในด้านการเรียงลำดับข้อความการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและโครงสร้างทางภาษาตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุสุมา มะนะสุนทร (2518) อุไร แฉล้ม (2522) ณัฐวุฒิ ณ บัน (2522) วิไล ชิวเจริญกรุง (2523) อุษา กาญจนสถิต และคณะ (2525) โสภิต มงคลสิริเกียรติ (2529) และศุภพร สุขชื่น (2529) ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษายังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และยังมีข้อบกพร่องในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ ลีลาการเขียน กลไกในการเขียน และคำศัพท์สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น เนื่องมาจาก

1. ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษจำกัด
2. ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษน้อย

3. ผู้เรียนไม่เคยชินกับการใช้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

4. ความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมีมาก ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการใช้ภาษา (พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ 2523) ส่วน บรู๊คส์ (Brook, 1964) ได้กล่าวถึงเหตุผล 4 ประเด็นที่ทำให้ผู้เรียนเกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพวงเพ็ญ อินทรประวัตติ ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการเขียนอย่างจำกัด
2. ผู้เรียนขาดการฝึกฝนด้านทักษะการเขียนอย่างเพียงพอ
3. รูปแบบของภาษาที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการใช้ภาษา
4. ผู้เรียนเขียนตามลักษณะการพูดจึงทำให้งานเขียนไม่ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษา

โอล์สสัน (Olsson, 1973 อ้างถึงใน Sumittra Angwattanakul, 1975) ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน ความเกียจคร้าน การขาดความสนใจ และความล้มเหลวของวิธีการสอนของครู ก็สามารถส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดข้อบกพร่องในการเขียนได้

นอกจากนี้ ริชาร์ด (Richard, 1978) ได้จัดประเภทของสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษออกเป็น 6 ประเภท ซึ่งสอดคล้องกับนักศึกษาค้นคว้าท่านอื่นที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นดังนี้

1. การแทรกแซงของภาษาแม่
2. การนำกฎไวยากรณ์ของภาษาที่สองไปใช้ไม่ถูกต้อง
3. การถ่ายโยงของขบวนการรับรู้ภาษาแม่มายังการเรียนรู้ภาษาที่สอง
4. กลไกการนำกฎเกณฑ์ภาษาที่เรียนมาใช้ในการสื่อความหมาย
5. วิธีสอนหรือตำราเรียนที่ครูใช้ในการสอน

โดยสรุปแล้ว สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น เกิดจากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบขอ ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างจำกัด การขาดประสบการณ์ ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ รูปแบบทางภาษาที่แตกต่างกัน การแทรกแซงของภาษาแม่ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน การขาดความสนใจ สภาพอารมณ์ การพลั้งเผลอ และวิธีการสอน ของครู จากสาเหตุดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่สำคัญประการหนึ่ง เกิดขึ้นเนื่องจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ซึ่ง เฉลา ชัยรัตน์ (Chaloo Chaiyaratana, 1961 อ้างถึงใน อรุณี ตันศิริ, 2523) ได้กล่าวถึง ข้อบกพร่องที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่นั้นมีอยู่ 3 ลักษณะ คือ

1. เกิดจากการที่ภาษาแม่ขาดกฎเกณฑ์บางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะเรียน ผู้เรียนจึงเกิดความเคยชินทำให้ละเลยกฎเกณฑ์ของภาษาที่จะเรียนเหล่านี้ไปเสีย
2. เกิดจากการที่ภาษาแม่มีลักษณะบังคับที่ทำให้เกิดโครงสร้างต่าง ๆ มากแบบกว่า ภาษาที่จะเรียน ผู้เรียนจึงนำลักษณะดังกล่าวไปใช้ในภาษาใหม่ ทั้ง ๆ ที่ลักษณะนั้นไม่จำเป็นสำหรับภาษาใหม่เลย
3. เกิดจากการที่ผู้เรียนเรียนรู้ลักษณะใหม่ ๆ ของภาษาที่สอง โดยการสรุปกฎเกณฑ์เอาเอง แล้วนำกฎเหล่านั้นไปใช้ในโครงสร้างอื่น ๆ ที่ตนคิดว่าเหมือนกัน แต่แท้จริงแล้วเป็นการใช้แนวเทียบภาษาที่ผิด ๆ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เมื่อผู้เรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษ ได้ดีและยังมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่มาก จึงมีผู้สนใจทำการศึกษาและรวบรวมรายละเอียดของข้อบกพร่อง ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง การสอนทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นดังเช่น

ไวแอท (Wyatt, 1973) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษและได้รวบรวมข้อบกพร่องในการเขียน โดยแบ่งเป็น 14 ประเภทคือ

1. การสะกดคำ (Spelling) หมายถึง การสะกดสระหรือพยัญชนะผิด การเพิ่มหรือละตัวอักษรและข้อบกพร่องด้านการสะกดคำอื่น ๆ
2. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) หมายถึงการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดหรือละไว้ไม่ใช้ การเว้นวรรคผิด การใช้อักษรตัวใหญ่ผิด และข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ
3. การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Sentence Structure) หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างประธาน และกริยา การเชื่อมประโยคและการใช้คำเชื่อม การเขียนเป็นวลีแทนประโยค การขาดประโยคที่จำเป็นออกไป และข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ
4. การใช้คำกริยา (Verb groups) หมายถึง การใช้กาลต่าง ๆ ผิด การเลือกใช้คำกริยาผิด การผันกริยาผิด และข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยาอื่น ๆ
5. การใช้คำนาม (Noun groups) หมายถึง การใช้คำนำหน้าคำนาม คำนามนับได้ และคำนามนับไม่ได้และข้อบกพร่องด้านการใช้คำนามอื่น ๆ
6. การใช้คำสรรพนาม (Pronouns)
7. การใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives)
8. การใช้คำบุพบท (Preposition)
9. การใช้คำที่เน้นความหมายของคำอื่น (Intensifiers)
10. ความสับสนในการเลือกใช้คำหรือสำนวน (Confusion or misuse of words and idioms)
11. การใช้คำย่อหรือคำที่ไม่ใช้ในภาษาเขียน (Contractions, abbreviations and informalities)
12. การใช้คำซ้ำหรืออ้อมค้อม (Repetition and circumlocution)
13. การใช้คำที่ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวกับความ (Clumsy or virtually meaningless expressions)
14. การขาดความระมัดระวัง (Carelessness)

ไว้ดังนี้

ดิเคซัน (Dickason, 1967) ได้จัดประเภทข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

- การสะกดคำ (Spelling)
- การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment)
- การเปลี่ยนแปลงในประโยคหรืออนุเจตอย่างไม่สมเหตุสมผล (Shift)
- ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา (Agreement of subject and verb)
- การใช้รูปคำกริยา (Verb forms)
- การใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างไม่สัมพันธ์กัน (Structures)
- การใช้คำนำหน้านาม (Articles) ผิดหรือไม่ได้ใช้คำนำหน้านามในที่ ๆ ควรใช้
- การใช้คำสรรพนาม (Pronouns)
- การเลือกใช้คำ (Word choice)
- การใช้สำนวนภาษาอังกฤษ (Idioms)

นอกจากจะมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในภาพรวมแล้ว ยังมีการทำวิจัยเพื่อวิเคราะห์ หาข้อบกพร่องในแต่ละเรื่องด้วย ดังเช่น งานวิจัยของ นิโคลส์ (Nichols, 1977) และฮีมเมอร์ (Hymer, 1963) ได้วิจัยเพื่อวิเคราะห์หาลักษณะของการสะกดคำผิด ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

- การละตัวอักษร (Omission)
- (Substitution)
- การเพิ่มตัวอักษรเมื่อเปลี่ยนเป็นคำใหม่ (Addition)
- การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ (Capitalization)
- การสลับเปลี่ยนที่ของตัวอักษร (Transposition)
- การใช้ apostrophe ในรูปย่อ (Contraction)
- การใช้คำย่อที่มีเสียงคล้ายกันแทนที่คำที่ถูกต้อง

สำหรับประเทศไทยก็ได้มีผู้ทำการวิจัยเพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อหาสาเหตุของข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นอยู่หลายท่านดังเช่น งานวิจัยของกรรณกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516) นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ (2516) ประทีป รุ่งตรานนท์ (2517) พันทิพา เข็มทอง (2524) สกล เกิดผล (2526) และสมบุญ วิภาวีบุญกุล (2528) ที่พบว่านักเรียนนักศึกษาของไทย ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ต่างก็มีข้อบกพร่องด้านทักษะการเขียนด้วยกันทั้งสิ้น โดยเฉพาะข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์ และสำนวนมีมากที่สุด รองลงมาคือข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอนตามลำดับ ซึ่งข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากการพัฒนาทางภาษายังไม่สมบูรณ์ และมีการถ่ายโอนนิสัยระหว่างภาษาไทยมาใช้ในภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับ ปราณี กุลละวณิชย์ (2509) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีสาเหตุเนื่องมาจาก การแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษชนิดคำต่อคำ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จรัสศรี วัฒนศักดิ์ (2515) ที่พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหามากในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครู คือความผิดพลาดในด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และการเลือกคำศัพท์มาใช้

ส่วนจันทร์เพ็ญ ยันตระกุล (2513) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่ปรากฏออกมาว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาได้แก่

- กระสวนต่าง ๆ ของคำกริยา (Pattern of verb forms)
- การใช้คำนำหน้านาม หรือการไม่ใช้คำนำหน้านาม (Article VS nonarticles)
- กรรมวาจก (Passive voices)
- รูปของคำกริยาวิเศษณ์ที่ผิดแปลกไป (Deviated forms of adverbs)
- ความสอดคล้องระหว่างประธาน และกริยา (Agreement of subject and verb)
- การใช้คำสันธาน และคำบุพบท (Use of conjunction and prepositions)

ส่วนข้อบกพร่องในการใช้คำศัพท์นั้น สุภร เลานะพันธ์ (2524) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาข้อผิดพลาดของการใช้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษซึ่งมีดังนี้

- ใช้คำผิดเพราะไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ และไม่สามารถแยกชนิดหรือหน้าที่ของคำที่ต่างกันได้
- ใช้คำผิดเพราะสับสนเสียง หรือรูปคำซึ่งคล้ายคลึง หรือใกล้เคียงกัน
- ใช้คำผิดเพราะความหมายคำซ้ำ หรือใกล้เคียงกัน หรือเป็นคำที่มีความหมายเป็นไปในแนวเดียวกันกับคำศัพท์ที่กำหนดให้เป็นคำตอบ
- ใช้คำผิดเพราะขาดความระมัดระวังเรื่องกาล
- ใช้คำผิดเพราะความสับสนในเรื่องการสะกดคำ

จากผลการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้เรียนในทุกระดับไม่ว่าจะพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ หรือพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ดังเช่นประเทศไทย ต่างก็มีปัญหา และข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกันทั้งสิ้น โดยเฉพาะนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรมการศึกษานอกโรงเรียน และจากการที่ผู้วิจัยได้สอบถามความคิดเห็นของอาจารย์หลายท่านที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนผู้ใหญ่มาเป็นเวลานาน ต่างก็มีความเห็นพ้องกันว่านักศึกษาผู้ใหญ่การศึกษานอกโรงเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ และยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความสนใจในการปูพื้นฐานทางการเขียนภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาผู้ใหญ่ เพราะการที่ได้ทราบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจะทำให้สามารถหาวิธีแก้ไขข้อบกพร่องทราบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาจะทำให้สามารถหาวิธีแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ ต่อไปได้ และการแก้ไขข้อบกพร่องนั้นจะช่วยให้นักศึกษาสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น